

J Y R K I P E L L I N E N

Dostojevskin
suomalainen
sihteeri

poEsia

ntamo

Jyrki Pellinen
Dostojevskin suomalainen sihteeri

Jyrki Pellisen tuotanto:

Näistä asioista, 1962, runoja
Kuuskajaskari, 1964, runoja
Niin päinwastoin kuin lukaan, 1965, runoja
Nuoruuteni ilmastot, 1965, proosaa
Tässä yhteiskunnassa on paha nukkua, 1966, runoja
Toisin sanoen kuuntelet, 1969, runoja
Moskova, 1971, runoja
Tähän asti minä olen puhunut, 1971, proosaa
Edessäpäin ovat tulevat juhlat, 1972, runoja
Kesän maa, 1973, runoja
Minä kirjoitan maljasta joka oli hidas, 1973, runoja
Satuja, 1974, proosaa
Yksin, 1974, proosaa
Valitut runot, 1975
Kertosäkeiden laulu, 1976, runoja
Kesän jälkeen värit muuttuvat, 1977, runoja
Lauttasaari, 1977, runoja
Kuinka en pakenisi, 1978, runoelma
Sade ja muita kertomuksia, 1975, proosaa
Avaan oven ja olen kotona, 1979, proosaa
Minä matkustan, aurinko paistaa, 1982, proosaa
Valitut runot, 1983
Kun sinussa on joku, 1983, runoja
Muina iltoina kun kirjoitin, 1985, runoja
Yön kaunottaret ovat todellisia kuvitelmia, 1987, runoja
Huudilla kylmä tuuli, 1990, runoja
Ennen ja jälkeen, 1994, runoja
Ei ilman tätä, 1997, runoja
Dostojevskin suomalainen sihteeri, 2004

© Jyrki Pellinen 2004

Alkuperäisjulkaisu Kirja kerrallaan ja Nihil Interit:
poEsa-sarja

ISBN 978-952-215-249-7

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
2012 | ntamo | www.ntamo.net

J y r k i P e l l i n e n

**DOSTOJEVSKIN
SUOMALAINEN
SIHTEERI**

— KOLME PIENOISROMAANIA —

Sisällys

Runoilijan rakkaus	9
Haudatut maatilat	60
Dostojevskin suomalainen sihteeri	113

RUNOILIJAN RAKKAUS

Yksi

1.

Yleensä se on Di Maggio joka tulee noin koputtamatta.

— Eikö se ole talonmies se vaalea rouva sinä tiedät, soita minulle ja kerro kuka on portilla.

— Ei se kerro, mehän tässä voidaan jutella. Hauska vaan muitakin tavata, ja pääsenhän autolla kotiin.

— Pääset, mutta en halua, Marilyn sanoi.

2.

Kello vaikenä ja hiljellä. Pilapiirtäjä J. Thurber ja Marilyn jatkoivat keskustelua.

— Tuossa on ilotalo ihan minun seinän takana. Ja yläkerrassa asuu Mittatilaus Oy:n varatoimitusjohtaja Joe...

— Tuon minä jo muistan, sanoi sisäänpäinkääntyneestä James Joycesta itseksensä ja iloiseksi muuttunut J. Thurber.

— Tuo pitää pistää ylös: Mittatilauksen varatoimitusjohtaja nai kovalla äänellä Marilyn Monroen, elokuvanäyttelijän ja kondiittorin sekä luottamusmiehen, yläkerrassa, kun taas seinän takana on ilotalo.

Thurber oli joutunut kerronnan kohteeksi työasioihin.

3.

Tavattuaan Marilynin AA-kerhossa oli Thurber alkanut laulaa: Marilyn meni metsään, Marilyn myi bensaa Texasissa... erästä kansanlaulua. Siitä tuli tapa, jonka Marilyn pelosta muita jäseniä kohtaan luki hyväksi sekä itselleen että Thurberille.

Thurber oli täällä nyt jo kolmatta kertaa, ja ollaan istuttu sohvalla ja olen huomannut, että se on käynyt oudosti aggressiiviseksi minua kohtaan. On sillä tapa kosia – kun muistelee yllilääkäri-nyrkkeilijä Di Maggion tapoja.

Marilyn muisti krapula-aamun altaassa lilluvan sukuelimen. Hän ei voisi olla kertomatta tätä myöhemmin Thurberille.

– Senkin yön minä urhoollisesti nukuin ihan yksin sohvalla. Yritin olla albatrossi. Niitä, jotka ovat uskollisia lintuja, kun tietävät, etteivät helpolla löydä uutta paria.

4.

Seuraavana aamuna Marilyn istui yksin keittiössä. Hän soitti radioa. Joskus häntä ei erottanut todellisuudesta ollenkaan: kun sotaveteraaniksi muuttunut entinen aviomies Di Lunacaprio, eversti, oli rakastellut Marilynä, oli hän pitänyt oven auki muihin huoneisiin, ja silloin saattoivat myös pojat di capriot olla kotona.

– Ihan kuin olisin jokin syntinen eläin.

Marilyn muisteli kuinka heinäpellolla kesällä Di Caprio oli iskenyt hänet kuusitoistavuotiaana ja sitten oli alettu rakastella heinäpaaleissa. Kuinka isä oli tehnyt sitä äidin kanssa samassa huoneessa kun hän oli pikkutyttö. Kuinka sitten muutettiin Kasarmitaloon jota sanottiin jollain elimen nimellä. Se oli ollut täynnä Vallin poikia, jotka eivät päästäneet muita miehiä Marilynin lähelle.

– Kaikella on aikansa, Marilyn sanoi ja etsi radiosta jotakin tunteelliselta kuulostavaa. Billy Grahamin ääni alkoi soida,

Jyrki Pellinen tunnetaan sekä runon — Kuuskajaskari (1964), Minä kirjoitan maljasta joka oli hidas (1973), Ei ilman tätä (1997) että proosan — Nuoruuteni ilmastot (1965), Yksin (1974), Minä matkustan, aurinko paistaa (1982) – virtuoosina. Hän on saanut Valtion kirjallisuuspalkinnon vuosina 1966, 1974 ja 1984 ja Eino Leinon palkinnon vuonna 1989.

Dostojevskin suomalainen sihteeri on uudenlaista Pellistä, ja jotakin täysin uutta kirjallisuudessa, syvä ja leikkivä teos, jonka kolme tekstiä valaisevat kolmea suurta teemaa: rakkautta (Runoilijan rakkaus), yhteiskuntaa (Haudatut maatilat), kieltä (nimiteks-ti). Lukija saa lampukseen runoilijan nopean mielen – ja huomaa katsovansa suoraan kollektiiviseen alitajuntaamme. "Auto oli sininen ja ajoi ajatuksen punaisena".

KUVA: MATTI SIMILÄ

- "Pellisen mieli on valtainen" (Tuomas Anhava)
- "Häikäilemättömän rohkeaa" (Tuukka Kangasluoma)
- "Oma lukunsa kirjallisuudessa" (Jouko Sirola)
- "Lucid-genius" (Sven Laakso).

Alkuperäisjulkaisu Kirja kerallaan ja
Nihil Interit: poEsia 2004

